Cazul Jurgen Gott

– Găsesc bănuielile dumneavoastră total neîntemeiate şi... jignitoare!

Vocea lui Jurgen Gott I, de obicei piţigăiată, scârţâia ca o vioară schingiuită de un afon. Jurgen Gott III se strâmbă şi-şi duse mâinile la urechi, protejându-şi ostentativ timpanele agresate.

– în dosar se menţionează totuşi cearta violentă pe care aţi avut-o acum două luni, spuse William Thur, cel mai neînsemnat dintre cei trei membri ai comisiei de audiere, după ce atrăsese atenţia celorlalţi cu o tuse bine regizată.

– M-a scos din sărite, se repezi Jurgen Gott I, cu glas din ce în ce mai ascuţit. Susţinea că vocea mea îi sfâşie nervii. Şi că fumatul e un remediu nepotrivit, pentru că nu face decât să strice stomacul şi să îmbâcsească plămânii lui, care - zicea - erau cei mai sensibili. Uitaţi-vă şi la J.G.III cum face pe artistul, cu labele lui mari peste urechile alea clăpăuge! Nu e vina mea că sunt cel la care se manifestă acest efect secundar al castrării. Culpa le aparţine integral idioţilor care au votat Prima Lege a Comunităţii Terestre! De ce ne-au interzis accesul la reproducere? Noi suntem produsul natural al evoluţiei! Nu vedeţi că una din trei femei de-ale voastre naşte copii care ne seamănă leit?

– Vă rog să-l scuzaţi pe J.G.I, spuse Jurgen Gott III - şi feţele bărbaţilor aflaţi de cealaltă parte a pupitrului audierii se destinseră la auzul timbrului său baritonal. De fapt, el nu face politică şi, în sinea lui, nu crede că Prima Lege nedreptăţeşte în vreun fel comunitatea noastră minoritară. Are doar prostul obicei să alunece pe lângă subiect. Noi doi am avut vreo trei dispute de pomină pe tema asta! Dar, după cum vedeţi - zâmbi satisfăcut - amândoi suntem încă în viaţă.

– Vedeţi, ne ajutăm între noi, nu..., interveni Jurgen Gott I, dar Jurgen Gott III continuă fără să-l ia în seamă:

– Credeţi-mă, nu avea motive să-l ucidă pe J.G.II. De altfel, nici eu şi J.G.II nu ne înţelegeam prea bine. Era foarte pornit împotriva exerciţiilor fizice pe care obişnuiesc să le comand. îi intrase în cap că e singurul care simte durerea de picioare, şi făcea pentru fleacul ăsta adevărate crize de isterie.

– Cunoaştem, surâse amabil Ivan Lenden, secretarul comisiei de audiere. Cred că dosarul Jurgen Gott e cel mai

complet din câte am studiat în întreaga mea carieră. Iar rechizitoriul procurorului de serviciu, pe care tocmai îl citeam când m-a întrerupt izbucnirea... ăăă... fratelui dumneavoastră, vă acuză pe amândoi deopotrivă.

– De două ori absurd! chiţăi J.G.I.

– Controlează-te, dragul meu, zise, mieros, J.G.III. e firesc să fim suspectaţi...

– Da, da, se repezi celălalt, întotdeauna ne-au invidiat pentru superioritatea creierelor noastre!

J.G.III ridică din umeri, oftând.

– încă o dată vă rog, domnilor, nu-l judecaţi pentru vorbele pripite. Are uneori ieşiri necontrolate...

– ... care nu pot decât să ne sporească bănuielile, completă maliţios Claude Midena, preşedintele comisiei de audiere. Cred că ştiţi că tot ce declaraţi poate fi folosit împotriva dumneavoastră.

– Ei bine, onorată comisie, făcu împăciuitor J.G.III, de ce s-o mai lungim? Ştiţi foarte bine că am fi putut să ne descotorosim cu uşurinţă de resturile lui J.G.II şi să ne pierdem urma într-una din comunităţile clandestine. Dacă am venit aici, am făcut-o atât din respectul legii, cât şi din dorinţa de a vă oferi, spre testare, prototipul micro-detecto-absorbitorului de radiaţii. Priviţi-l, nu e o bijuterie?

Preşedintele Midena întinse grăbit mâna şi înhăţă cubuleţul viu colorat pe care J.G.III îl scosese din buzunarul de la piept.

– Grozav! Grozav! Comunitatea Tripleţilor a făcut, se pare, mari progrese în domeniul miniaturizării!

– Şi e garantat o sută de mii de ore de funcţionare! E un record, nu sunteţi de aceeaşi părere?

– Desigur, domnule Jurgen Gott III! se entuziasmă Lenden. Dar cred că ar trebui testat în mediu hiperradioactiv. Chiar eu v-aş putea face acest serviciu cu plăcere; locuiesc într-

o zonă în care, vrând-nevrând, am adoptat moda scafandrilor cu dublă protecţie!

– Iar eu, interveni Thur, aş putea aranja testarea în condiţii de exploatare continuă. Soţia mea e inspector ambiental şi pleacă chiar mâine într-o expediţie pe linia Londra-Paris-Berlin, adică în inima Zonei Interzise!

– Domnilor, se bucură J.G.III, se potriveşte de minune!

întâmplător, mai am încă două astfel de aparate. Vă suntem recunoscători pentru că aveţi amabilitatea să le verificaţi performanţele. Vă recomand să le purtaţi ca medalion exterior. Sunt aspectuoase şi înlocuiesc cu succes salopetele simple de protecţie. O să vedeţi, curând se vor vinde la preţuri fabuloase!

– E limpede, spuse Claude Midena, azvârlindu-le confraţilor săi o privire rapidă. Domnilor Gott, comisia se retrage pentru deliberare.

– De ce i-ai mituit? scânci J.G.I după ce rămaseră singuri.

– De ce nu? N-am fi fost în siguranţă nici într-o comunitate din afara legii, nici aici, după ceea ce numesc ei terapie intensivă de reeducare!

– Dar era invenţia mea, minunata mea invenţie încă nebrevetată! Acum Singularii or s-o releveze şi...

– Prostii! I-o tăie J.G.III. Singularii sunt o specie îmbătrânită, pe cale de dispariţie, cu creierul atrofiat...

– Cu atât mai mult, puteam să le influenţăm decizia pe altă cale!

– Cine să-i influenţeze? Tu, care n-ai fost în stare să-ţi hipnotizezi fratele de trunchi? Şi încă pe cel de alături! Bietul Doi a murit din cauza greşelii tale...

– Ce faceee?! zbieră J.G.I în registrul acut. Dacă nu te-ai fi amestecat tu, nu s-arfi întâmplat nimic, doar nu era prima dată când îl condiţionam...

– Nu mai contează, deşteptule, îl apostrofă celălalt, chiarînainte ca Midena, Lenden şi Thur să revină în sală.

– Comisia consideră purfanteziste acuzaţiile ce vi se aduc! spuse răspicat preşedintele. Poftiţi actul de disculpare. în baza lui, orice chirurg are obligaţia să efectueze, în condiţii de maximă siguranţă, operaţia de separare a rămăşiţelor... fratelui dumneavoastră. Cu aceasta, cazul Jurgen Gott este clasat. Cu bine, domnilor!

– Cu sănătate, domnule preşedinte, răspunse J.G.III.

Cei doi se ridicară greoi, şi Midena putu să contemple o dată în plus priveliştea care îi amintea de surorile sale mai mici, de mult excluse din familie: un corp perfect normal mai jos de talia din care se despărţeau, în evantai, trei busturi, trei perechi de braţe, trei gâturi purtând trei capete cu fizionomii diferite. Doar că, în cazul tripletului Gott, creatura din centru atârna nefiresc, susţinută în silă de cele de la extremităţi, care

strâmbau din nas fără jenă, îngreţoşate de o vagă miasmă dulceagă, de putreziciune.